

Forholdene i Tyskland — det er kun 2 Vintre, og jeg haaber, at jeg med den ærede Formands Tilladelse maa oplæse dem —: „I Tyskland synes det at have givet Anledning til et overordentligt Virvar i alle Forhold, i alt Fald i alt, hvad der vedrører Trævarer, der købes og sælges i alle mulige Maal“. Det var Oplysningen for Tysklands Bedkommende. Udvalget har ikke benægtet, at det er Tilfældet, hvad der her staar, og man tør vel antage, at det er i alle Forhold, det har forarsaget Forvirring, og jeg tvivler heller ikke om, at det er rigtigt. — For Sveriges Bedkommende kan man endnu ikke sige noget, da Sagen først er bleven obligatorisk der fra 1889. — Det er et teoretisk smukt System, det skal jeg erkende, det er et Fortrin derved, og det Fortrin skal jeg villig erkende, det har, men Teoriene kan man ogsaa lobe for dyrt, og jeg mener i hvert Tilfælde, at i dette Forhold er der købt altfor dyrt. Jeg skal erkende een Ting til, nemlig at det kan være til Fordel og Lettelse for en Del Haandværkere, navnlig Skræddere og Stomagere, der staa i Forbindelse med Frankrig, da de skulle have deres Moder derfra. For dem kan Systemet have noget for sig, men der er jo intet Menneske, der forbyder de Herrer Skræddere, Stomagere og Hattemagere, der søge deres Støtte i Paris, at benytte det Maal, der er bedst for dem, saa det kan jo da ikke gøre noget til Sagen. — Jeg skal fremdeles erkende, at det er en stor Fordel for Nationaløkonomer og Statistkere — naar jeg siger Fordel, mener jeg dermed Lettelse — men de Folk kunne jo tage mere Tid til at gennemarbejde deres Sager, og saa saa noget mere for det; det kan da heller ikke være nogen videre Skade, thi det kan ikke tage saa grumme meget mere Tid, og er det gaaet hidtil, saa vil det ogsaa kunne gaa fremdeles. — Jeg erkender fremdeles, at det kan være en Fordel for Størhandlerne, naar man fra dem undtager Tømmerhandlerne, der ikke blot mene, at de ikke ville have nogen Fordel af det, men mene, at de slet ikke ville kunne benytte det. Naar jeg stemte for de Herrer's Forslag ved 2den Behandling om den lille Ændring med en Undtagelse til Fordel for Tømmerhandlerne, saa gjorde jeg det i den skumle Hensigt at lægge en Hindring i Vejen paa Lovforslagets videre Vej.

Nu kommer jeg derefter til Mulighederne ved det nye System, som jeg imidlertid skal sammentrænge meget kort; de ere jo komne til Orde meget udsørlig i Folketinget i 1875—1876, og man tør vel derfor antage, at alle ærede Medlemmer kende dem, saa at

jeg kan fatte mig i Northed. Jeg kan for en Del henholde mig til det ærede 5te Medlem for 1ste Kreds (O. Hansen). Jeg stemte ogsaa for hans Ændringsforslag, og maaste ogsaa til Dels med samme Hensigt, idet jeg erkender, at flere af de Navne, han foreslaar indførte, ikke vare heldige. Derimod maa jeg ganske vist stemme for, naar man skulde have det System, at man kommer til danske Benævnelser. For Sprogets Bedkommende kan jeg for en Del henholde mig til det ærede Medlem, men jeg maa give den ærede Indenrigsminister Ret i den Bemærkning, at naar man er om for Modersmaalets Renhed, saa bør man ogsaa selv gøre sig Umage for at tale det rent, og ikke blande for mange fremmede Bestanddele ind deri; Sprogets Renhed er dog ikke Hovedsagen for mig, skønt det er meget slem med Sproget. Men hvad der er meget værre, det er, at vi have nu en Gang dannet os en Forestillingskreds, og ere saaledes blevne vante til at fæstne Tanken ved de nuværende Maal-, Vægt- og Målbestemmelser, som derved have vundet Hævd i Befolkningen. Disse Maal have deres naturlige Opvinding i Befolkningen, men dette System er et teoretisk System. Den franske Revolution havde, som alle vide, overordentlig lidt Respekt for det overleverede, og derfor havde den heller ikke Respekt, hvad dette angaar. Man star Traaden over. Jeg veed nu ikke, hvornaar man skal have en ny Tidsinddeling efter Titalsystemet, og jeg gad vide, hvor længe det kan vare; man har jo prøvet paa det i Frankrig, men jeg har ikke set, at man har gentaget Forsøget. Altsaa det Forslag, som her foreligger, er i den Forstand et Revolutionensforslag, at det skæres Traaden over; men det laaber sig ikke overskære, vi kunne indføre saa mange Meter-systemer, vi ville, de gamle Benævnelser for Maal og Vægt ville dog vedblive at leve i den store Befolkning. Vi se jo, at selv efter den Smule Forandring — som dog var det rene Barneværk imod det, som vi nu tænkte paa at gennemføre — som vi foretog 1861, regner man endnu med Rispuud, Skippuud, Fjerdingsspuud og Lod, mange Steder i det mindste, uden at man endogaa har Anelse om, at der er noget, der hedder Kvint eller Centner. Man kan vedtage saa meget man vil, efter min Mening vil det ikke slaa Rod i Befolkningen. Det andet vil blive ved, det har saa fast og sikker en Grund at staa paa. Man kan desuden ikke have den Fordel af Decimalsystemet, man skulde have af det i den Grad, som ønskeligt var; thi paa mange Omraader, f. Eks. ved Tidsinddelingen, er det ikke indført og bliver det næppe. Sigeledes ved Hartornet. Man bliver alt-